

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Δεν θα ήθελα να κάνουμε την κουβέντα μας.... σύριαλ, αλλά είναι κάποια σπηλιά που αξίζει να ξεκαθαρίσουμε γιατί νομίζω πως... μπερδεύπικαν οι γραμμές μας! Είπα ότι οι λαοί προβάλλουν κάθε καλό από την ιστορική τους πορεία γιατί αυτό είναι σημαντικό για το ηθικό του λαού. Και μου έφερες συγγνώμη κι αναγνώριση των γηγενών σαν να ήταν ύμνος στους οπμερινούς Αυστραλούς. Σίγουρα ήταν τίμια ενέργεια και μπράβο τους. Όμως αυτά είναι τα σημεία που προβάλλονται;

Όταν και η ιστορική προέλευση υποσκελίζεται από τις επιτεύξεις και την πρόδο; Το λεγόμενο “αν δεν παινέψεις το σπίτι θα πέσει να σε πλακώσει” γίνεται κανόνας διεθνής. Και για να γίνω πιο σαφής ας αναφέρουμε το παράδειγμα της αδελφής Δωροθέας. Αξίζει να αναφέρεται μαζί με την παλιανθρωπά ενός γνωστού ανέτιμου δικού μας, που έπαιξε κάποιο ρόλο στην ανάρεση της καλής της πρόθεσης; Δεν είναι πιο ωραίο- και ανόδυνο - να μένει η προσφορά τετελεσμένη και φιλελληνική; Η αδελφή Δωροθέα γνώρισε και έζησε με τον Ελληνισμό και τον αγάπησε. Πόσο ήταν η επίδραση ενός σύγχρονου Εφιάλτη, ο οποίος έγινε γνωστός και για άλλες αντικοινωνικές ενέργειες και εκμετάλλευση των νέων τότε μεταναστών; Και να σου πω πως βρέθηκα μαζί της στο Σούνιο, όχι τίποτ’ άλλο αλλά μήπως κάποιος από αυτούς που την είδαν στη φωτογραφία μήπως λέω νόμισαν πας συνοδεύω καμιά νύφη στην εκκλησία. Ήταν όταν άρχισε η Ολυμπιακή πτήσεις στην Αυστραλία. Και κάλεσε πολλούς σημαντικούς Αυστραλούς, πολιτικούς, καλλιτέχνες, ανθρώπους των γραμμάτων σε μια σειρά ομάδων σε πτήσεις φιλοξενίας στην Ελλάδα. Μια πολύ έξυπνη ενέργεια αποσκοπώντας στον Τουρισμό. Τότε δούλευα στα ταξιδιωτικά και βρέθηκα κι εγώ σε ένα γκρουπ. Μια πολύτιμη εμπειρία και γνώρισα εκεί και τη σίστα Δωροθέα, έναν ωραίο ανθρώπο. Ζωντανή, ενεργητική, εύχαρη και δημιουργική. Μάλιστα η Τζήν Μιχαλίδην είχε γράψει τη βιογραφία της και την χαρακτήριζε “Η ροκ εντ ρόλ καλόγρια”. Η κυρία Μιχαλίδη δεν ήταν Ελληνίδα, ήταν βιβλιοθηκάριος και είχε γράψει και την βιογραφία του Νίκου του Λουράνδου στα αγγλικά. Σημαντικά ντοκουμέντα που πρέπει να υπάρχουν στην ιστορική μνημεία της παροικίας. Μου τα είχε δώσει και τα δύο και λυπάμαι που τα δάνεισα, ως συνήθως αγύριστα. Τα είχε διαθέσει στην Οργάνωση Νεαρές Οικοδέοποινες Young Matrons

και πρέπει να υπάρχουν σε σπίτια των μελών.

Και κάτι ακόμα, σαν επιχείρημα σ’ αυτά που λέω για την ιστορία. Ο Νίκος Λουράνδος ήταν... δύσκολος, στριφνός άνθρωπος, η άποψη όσων τον έζησαν από κοντά. Αξίζει να αναφέρουμε παραξενιές και όχι τις προσφορές του; Δεν είναι καλλίτερα να μείνει στην ιστορία της Παροικίας ο Σερ Νικόλας Λουράνδος; Και τελευταίο, σαν επιχείρημα, έρχεσαι και μου λες στην Αίγυπτο είχατε αρμονική κοινωνική ζωή. Βλέπεις ότι προβάλλονται πάντα τα καλά, γιατί όταν αναφέρεις ότι ήταν στα δικαστήρια Κοινόπιτα και εκκλησία αλλά δεν συμβαίνει τίποτα και βλέπεις τους προσκόπους στις γιορτές και τις εκδηλώσεις μόνο σημάνει ότι δεν έκουσες ποτέ τα στραβά και τα μίση. Ήσουνα μικρός με τις πιθικές γραμμές από το σπίτι σου και είδες - προ παντώς άκουσες- μόνο τα καλά. Γιατί οι πρόσκοποι κι οι σχολικές γιορτές και οι εθνικές επέτοι γινόντουσαν παντού. Είναι οι παιδικές μας αναμνήσεις και εκείνη η μάνα η καλή που μάς παρουσίαζε τον κόσμο ντυμένον γιορτερά. Έχω καταλάβει ότι η μπτέρα σου ήταν από εκείνες που δεν δίνουν μόνο το γάλα τους αλλά και την ψυχή τους όλη. Ευλογημένες μάνες. Θυμάμαι από τη δική μια συχνή φράση. “ο Θεός καλός, όλα καλά”. Να είμαστε καλά.

EKEINO TO KENO

Είπες να κοιμηθείς
και σε σκεπάσαμε
με την αγάπη
και την ευγνωμοσύνη μας.
Στάθηκες όλη μέρα άγρυπνη
με μέλημα τους άλλους
και την προσφορά.
Είπες να κοιμηθείς
όμως δεν σκέφτηκες
εκείνο το κενό το αναπλήρωτο
που μάς άφησε η φυγή σου.
Σαν τι μπορεί ν’ αναπληρώσει
εκείνη τη στοργή την ατελεύτητη,
εκείνη την αγάπη την ατέρμονη,
την έννοια Μάνα!

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,
Εγώ δεν το βρίσκω καθόλου αφύσικο να διαφωνούν δύο φίλοι και ειδικά σε θέματα αρχών, άλλωστε η ζωή θα ήταν πολύ ανιαρή αν συμφωνούσαμε σε όλα. Μήπως δεν διαφωνούμε με τους γονείς, τις συντρόφους και τα παιδιά μας ακόμη; Οσον αφορά στην αναφορά μου στη συγγνώμη που ζήτησαν οι Αυστραλοί από τους Αυτόχθονες, την έκανα επειδή εσύ με ρώτησες επί λέξη:

«Νομίζεις πως είναι οφέλημα να προβάλλουμε τα λάθη και τις αιμίες που πράτουν οι πολιτικοί της κάθε χώρας; Πες μου σε ποια χώρα γίνονται γνωστά, καταγράφονται στην ιστορία τα λάθη και τα εγκλήματα, ασυγχώρητα συχνά, του παρελθόντος; Αξίζει να αναφέρουμε παραξενιές και όχι τις προσφορές του; Δεν είναι καλλίτερα να μείνει στην ιστορία της Παροικίας ο Σερ Νικόλας Λουράνδος; Και τελευταίο, σαν επιχείρημα, έρχεσαι και μου λες στην Αίγυπτο είχατε αρμονική κοινωνική ζωή. Βλέπεις ότι προβάλλονται πάντα τα καλά, γιατί όταν αναφέρεις ότι ήταν στα δικαστήρια Κοινόπιτα και εκκλησία αλλά δεν συμβαίνει τίποτα και βλέπεις τους προσκόπους στις γιορτές και τις εκδηλώσεις μόνο σημάνει ότι δεν έκουσες ποτέ τα στραβά και τα μίση. Ήσουνα μικρός με τις πιθικές γραμμές από το σπίτι σου και είδες - προ παντώς άκουσες- μόνο τα καλά. Γιατί οι πρόσκοποι κι οι σχολικές γιορτές και οι εθνικές επέτοι γινόντουσαν παντού. Είναι οι παιδικές μας αναμνήσεις και εκείνη η μάνα η καλή που μάς παρουσίαζε τον κόσμο ντυμένον γιορτερά. Έχω καταλάβει ότι η μπτέρα σου ήταν από εκείνες που δεν δίνουν μόνο το γάλα τους αλλά και την ψυχή τους όλη. Ευλογημένες μάνες. Θυμάμαι από τη δική μια συχνή φράση. “ο Θεός καλός, όλα καλά”. Να είμαστε καλά.

Δηλαδή, οι Γερμανοί πρέπει να κουκουλώνουν τα εγκλήματα του Χίτλερ; Η μήπως έχουν δίκιο οι Τούρκοι που δεν ομολογούν τις γενοκτονίες των Ποντίων και Αρμενίων; Μήπως δεν πρέπει να μαθαίνουμε στην Ιστορία για τον Πελοποννησιακό Πόλεμο, για τον διωγμό και φυλάκιση πρώτων του ‘21 και άλλα εγκλήματα εναντίον της πατρίδας μας; Εγώ, καλέ μου φίλε, δεν ντρέπομαι για τα εγκλήματα άλλων, ούτε πιστεύω ότι το παρελθόν της πατρίδας μου είναι λεκιασμένο, επειδή βρέθηκαν κάποια τομάρια που εγκλημάτισαν. Άλιμον αν πρέπει να ντρέπονται οι Γερμανοί για τα εγκλήματα του Χίτλερ και κακώς οι Τούρκοι ντρέπονται σήμερα για τα εγκλήματα του Κεμάλ Ατατούρκ. Οσον αφορά στη μοναχή Δωροθέα, δεν αμφιβάλλω ότι αγαπούσε τους Ελληνες, αλλά αμφισβητώ πως μάς παραχώρησε το γηροκομείο από αγάπη και όχι επειδή διαφώνησε με την Εκκλησία της. Ούτε δίνω συγχωροχάρτη στον Εφιάλτη συμπάροικο που την έπεισε ν’ αποσύρει την προσφορά της στον Ελληνισμό. Η μοναχή Δωροθέα ασφαλώς δεν θα ήταν λιγότερο καλή φίλη αν δεν μάς έδινε το γηροκομείο και καλά κάνουμε που την πιστούμε. Ομως πιστεύω πως η Ιστορία πρέπει να καταγράφεται σωστά. Η ωραιοποίηση και παραποίηση της ιστορίας δεν είναι μόνο αντιεπιτημονική επειδή δίνει συγχωροχάρτη σε στυγούς εγκληματίες, αλλά και επειδή περιφρεύει τη μνήμη των θυμάτων τους, που πολλές φορές είναι πολλά εκατομμύρια. Κανένας λαός δεν πρέπει να νιώθει μειωμένο το ηθικό του για τα εγκλήματα των προγόνων του στα οποία δεν είχε καμία συμμετοχή, αντίθετα θα πρέπει να ντρέπεται όταν τα κουκουλώνει.

Παρέμβαση της Νίκης Καλτσόγια
Αγαπητοί φίλοι κ. Χρονόπουλε και κ. Χατζηβασίλη
Ασφαλώς δεν είναι ευγενικό να παρεμβαίνω στα θερμά γράμματα που ανταλλάσσετε κάθε Τετάρτη. Όμως, αφού η αλληλογραφία σας αυτή είναι ανοικτή στους αναγνώστες παίρνω το θάρρος να εκφράσω κάποιες σκέψεις μου, γιατί πολλά απ’ αυτά δεν είναι μόνο προσωπικές σας μνήμες, αλλά αγγίζουν ζωτικά θέματα της ζωής των Ελλήνων στην παροικία της Αυστραλίας, αλλά και μνήμες από τη μπτέρα Πατρίδα και συχνά τις ιδιαίτερες πατρίδες σας. Εκτός από καταθέσεις ψυχής καλύπτουν και ιστορικά γεγονότα, ενώ συχνά προσφέρουν έγκυρες μαρτυρίες για όσους θέλουν να κρατούν ζωντανές τις παραδόσεις, τα ίθη και έθιμά τους. Όμως αναφέρομαι ειδικά στα γράμματά σας που δημοσιεύθηκαν στο φύλλο της 1ης Ιουνίου. Σ’ αυτό πι επιστολή σας κ. Χρονόπουλε που αναφέρεται στην Αδελφή Δωροθέα και στο πλούσιο ανθρωπιστικό έργο της, έρχεται κυριολεκτικά να καταδείξει την ανάγκη προβολής της συμβολής του έργου γυναικών στους ιστορίας, του πολιτισμού, που ακόμα δεν έχει αναδειχθεί. Αντίθετα το σκεπάζει η λήπη και τώρα φαίνεται το κενό και πολλές φωνές, και όχι μόνο φεμινιστριών - για να μην παρεκηνηθούμε κι’ όλες- τονίζουν αυτή την ανάγκη. Η πιο πρόσφατη σχετική εκδήλωση έγινε πι περασμένη Δευτέρα, 30 Μαΐου, στην Εθνική Εταιρεία Ελλήνων Λογο